

KIERA CASS

ALEASA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

De data asta, ne aflam în Sala Mare, suportând o altă lecție de etichetă, când niște cărămizi au zburat înăuntru pe fereastră. Elise s-a lăsat imediat la pământ și s-a îndreptat de-a bușilea spre ușa laterală, scâncind. Celeste a scos un țipăt ascuțit și s-a repezit spre partea din spate a încăperii, de-abia reușind să evite o ploaie de sticlă. Kriss m-a apucat de braț și m-a tras, iar eu am început să fug alături de ea, croindu-ne drum spre ieșire.

— Grăbiți-vă, domnișoarelor! a strigat Silvia.

În câteva secunde, paznicii s-au aliniat în dreptul ferestrelor și au început să tragă, iar sunetele exploziilor îmi răsunau în urechi în timp ce alergam. Indiferent dacă era înarmat cu pietre sau cu o armă, oricine arăta chiar și cel mai mic semn de agresivitate în preajma palatului avea să moară. Aceste atacuri nu mai puteau fi suportate.

— Urăsc să alerg în pantofii ăștia, a bodogănit Kriss, cu poalele rochiei aruncate peste braț și cu privirea ațintită spre capătul culoarului.

— Una dintre noi va trebui să se obișnuiască, a spus Celeste, respirând greu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă eu voi fi aceea, voi purta pantofi din pânză în fiecare zi. Deja m-am săturat de asta.

— Mai puțină vorbă, mai multă mișcare! a țipat Silvia.

— Cum ajungem de-aici la parter? a întrebat Elise.

— Cum rămâne cu Maxon? a pufnit Kriss.

Silvia nu a răspuns. Am urmat-o prin labirintul de culoare, căutând un drum care să ducă la subsol, văzând cum paznicii, rând pe rând, alergau în direcția opusă. M-am trezit admirându-i, întrebându-mă cât curaj le trebuia să fugă *spre* pericol, de dragul altor oameni.

Paznicii care treceau pe lângă noi semănau foarte mult unul cu celălalt, ceea ce îi făcea greu de identificat, până când niște ochi verzi s-au intersectat cu ai mei. Aspen nu părea speriat, nici măcar surprins. Există o problemă, iar el se ducea să o rezolve. Aceasta era firea lui, pur și simplu.

Nu ne-am privit insistent, dar a fost de-ajuns. Așa stăteau lucrurile cu Aspen. Într-o fracțiune de secundă, fără să-i vorbesc, i-aș fi putut spune *Fii atent și ai grijă de tine*. Și, fără să rostească vreun cuvânt, răspunsul lui ar fi fost *Știu, ai grijă de tine*.

Dacă în privința lucrurilor pe care nu era nevoie să ni le spunem puteam să stau liniștită, când venea vorba despre lucrurile rostite cu voce tare, nu aveam noroc. Ultima noastră conversație nu a fost una tocmai fericită. Fusesem gata să părăsesc palatul și îl rugasem să-mi acorde timp să

trec peste Alegere. Iar apoi, sfârșisem prin a rămâne, fără să-i explic de ce.

Poate că începea să nu mai aibă răbdare cu mine, poate că puterea lui de a-mi vedea doar părțile bune se risipea. Cumva, trebuia să îndrept situația. Nu puteam să-mi imaginez viața fără Aspen. Chiar și acum, când speram că Maxon avea să mă aleagă, o lume fără Aspen mi se părea ireală.

— Iată-! a strigat Silvia, împingând un panou misterios într-un perete.

Am pornit în jos pe scări, cu Elise și Silvia în frunte.

— La naiba, Elise, grăbește pasul! a strigat Celeste.

Mi-aș fi dorit ca vorbele ei să mă supere, însă știam că toate gândeam la fel.

În timp ce coboram spre încăperea întunecată, am încercat să mă resemnez în privința orelor pe care urma să le irosim, ascunzându-ne ca niște șoareci. Ne-am continuat drumul în jos. Sunetul fugii noastre acoperea strigătele, până când vocea unui bărbat a răsunat chiar deasupra noastră.

— Opriți-vă! a răcnit el.

Kriss și cu mine ne-am întors, privind uniforma care începea să se distingă.

— Așteptați! le-a strigat ea fetelor de mai jos. E un paznic.

Am rămas pe trepte, respirând greu. În cele din urmă, paznicul ne-a ajuns, gâfâind și el.

— Îmi pare rău, domnișoarelor. Rebelii au fugit de îndată ce s-au tras focurile de armă. Presupun că astăzi nu aveau chef de luptă.

Silvia, netezindu-și hainele, a vorbit în numele nostru:

— Regele a considerat că este sigur? Dacă nu, atunci le pui pe aceste fete într-o situație foarte periculoasă.

— Șeful gărzii a clarificat totul. Sunt sigur că Maiestatea Sa...

— Tu nu vorbești în numele regelui! Haideti, domnișoarelor, continuați să mergeți.

— Vorbești serios? am întrebat eu. Coborâm acolo degeaba.

Silvia m-a fixat cu o privire care ar fi putut să oprească un rebel din drumul lui, iar eu am tăcut. Cât timp m-a ajutat, fără să știe, cu lecțiile ei suplimentare să nu mă mai gândesc la Maxon și la Aspen, Silvia și cu mine am devenit, într-un fel, prietene. După mica mea ispravă de acum câteva zile cu *Actualitățile*, părea că prietenia noastră se dizolvase. Întorcându-se către paznic, a continuat:

— Obține un ordin oficial din partea regelui, iar noi ne vom întoarce. Domnișoarelor, mergeți mai departe.

Am schimbat cu paznicul o privire exasperată și ne-am văzut fiecare de drumul său.

Silvia nu a părut să aibă nicio remușcare când, douăzeci de minute mai târziu, un alt paznic a sosit și ne-a spus că eram libere să mergem la etaj.

Eram atât de iritată de toată această situație, încât nu le-am așteptat pe Silvia și pe celelalte fete. Am urcat scările, ieșind undeva la primul etaj, și mi-am continuat drumul spre camera mea, cu pantofii încă în mână. Servitoarele mele lipseau, dar pe pat mă aștepta o tavă micuță de argint, pe care se afla un plic.

Am recunoscut imediat scrisul lui May și am deschis plicul, nerăbdătoare să-i citesc cuvintele.

Ames,

Suntem mătuși! Astra este perfectă. Mi-aș dori să fii aici, să o vezi cu ochii tăi, dar înțelegem cu toții că acum trebuie să fii la palat. Crezi că ne vom întâlni de Crăciun? Nu-i prea departe! Trebuie să mă întorc să-i ajut pe Kenna și James. Nu-mi vine să cred cât este de drăguță! Uite o fotografie pentru tine. Te iubim!

May

Am scos fotografia lucioasă care însoțea biletul. Toată lumea era acolo, în afară de mine și de Kota. James, soțul Kennei, radia, stând în picioare lângă soția și fiica lui, cu ochii umflați de plâns. Kenna stătea pe pat, în capul oaselor, ținând o legăturică roz, părând epuizată și încântată deopotrivă. Mama și tata străluceau de mândrie, în timp ce May și Gerad erau entuziasmați până peste poate. Bineînțeles, Kota nu venise; prezența lui nu i-ar fi adus niciun câștig. Dar eu ar fi trebuit să fiu acolo.

Cu toate acestea, nu eram.

Eram aici. Și uneori nu înțelegeam de ce. Maxon continua să își petreacă timpul cu Kriss, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru a mă convinge să rămân. Din afară, rebelii ne atacau neconținut, punându-ne siguranța în pericol, iar înăuntru, cuvintele de gheață ale regelui nu făceau decât să-mi distrugă încrederea în mine. În tot acest timp, Aspen era mereu prezent în preajma

mea, un secret pe care trebuia să-l păstrez. Iar camerele de luat vederi veneau și plecau, furând părți din viața noastră, pentru a distra oamenii. Eram încolțită din toate părțile și pierdeam toate lucrurile care contaseră mereu pentru mine.

Mi-am înăbușit lacrimile de furie. Obosisem să mai plâng.

În schimb, am început să-mi fac planuri. Singura modalitate de a îndrepta situația era ca Alegerea să ia sfârșit.

Cu toate că, ocazional, îmi puneam sub semnul întrebării dorința de a fi prințesă, în mintea mea eram sigură că voiam să fiu a lui Maxon. Dacă acest lucru avea să se întâmple, nu puteam să stau degeaba și să aștept.

Aducându-mi aminte de ultima mea conversație cu regele, am început să mă plimb prin cameră, așteptându-mi servitoarele.

Abia respiram, așa că știam că nu avea rost să mă gândesc. Dar sacrificiul merita. Trebuia să progrez, și repede. Potrivit spuselor regelui, celelalte fete îi făceau avansuri lui Maxon – avansuri de natură fizică –, iar eu, spunea el, eram prea banală pentru a concura cu ele la acel capitol.

Ca și când relația mea cu Maxon nu ar fi fost destul de complicată, acum exista o nouă problemă, aceea de a-i recâștiga încrederea. Și nu eram sigură dacă asta însemna că trebuia sau nu să pun întrebări. Chiar dacă eram destul de convinsă că, din punct de vedere fizic, nu ajunsese prea departe cu celelalte fete, nu mă puteam abține să nu mă întreb. Nu mai încercasem niciodată să fiu seducătoare –

aproape fiecare moment intim cu Maxon se petrecuse neintenționat –, însă trebuia să sper că, dacă o făceam în mod deliberat, puteam să-i arăt că și eu eram interesată de el, la fel ca celelalte fete.

Am inspirat adânc, mi-am ridicat bărbia și am intrat în sala de mese. Am întârziat intenționat un minut sau două, în speranța că toată lumea avea să fie deja așezată. Am avut dreptate în această privință. Însă reacția a fost mai bună decât sperasem.

Am făcut o reverență și mi-am întins piciorul suficient cât șlițul rochiei să se deschidă până aproape de coapsă. Rochia era de un roșu intens, fără bretele și, practic, fără spate, iar eu eram aproape sigură că servitoarele mele apelaseră la magie pentru a o face să nu cadă de pe mine. M-am ridicat, fixându-l cu privirea pe Maxon, care se opri din mestecat. Cineva a scăpat o furculiță.

Lăsându-mi privirea în jos, m-am îndreptat către locul meu și m-am așezat lângă Kriss.

– Pe bune, America? a șoptit ea.

Mi-am înclinat capul spre ea.

– Poftim? i-am răspuns, prefăcându-mă nedumerită.

Ea a lăsat jos tacâmul din argint și ne-am privit lung.

– Pari vulgară.

– Ei bine, tu pari geloasă.

Se pare că mă apropiasem mult de adevăr, pentru că a roșit ușor înainte de a-și vedea iar de farfuria ei. Am mâncat și eu puțin, incomodată de rochia prea strâmtă. În timp ce mi se servea desertul, am ales să nu-l mai ignor pe Maxon și, așa cum sperasem, era cu ochii pe mine. Și-a

ridicat mâna și s-a tras imediat de ureche, iar eu, cu un aer sfios, am procedat la fel. M-am uitat repede la regele Clarkson și am încercat să nu zâmbesc. Era nervos, o altă manevră cu care reușisem să scap nepedepsită.

Am fost prima care s-a scuzat, oferindu-i lui Maxon ocazia de a-mi admira spatele gol, și m-am grăbit spre camera mea. Am închis ușa și am desfăcut imediat fermoarul rochiei, disperată după o gură de aer.

— Cum a fost? m-a întrebat Mary, venind în grabă.

— Părea șocat. Toți păreau.

Lucy a chiuuit, iar Anne a venit să o ajute pe Mary.

— O ținem noi. Faceți un pas în față, m-a îndemnat ea. Am făcut așa cum mi s-a zis.

— Vine în seara asta?

— Da. Nu știu sigur când, dar cu siguranță va veni.

M-am așezat pe marginea patului, cu brațele încrucișate peste stomac, astfel încât rochia desfăcută să nu cadă.

Anne mi-a aruncat o privire tristă.

— Îmi pare rău că va trebui să mai petreceți câteva ore incomodată de rochie. Dar sunt sigură că va merita.

Am zâmbit, încercând să par că fac față cu bine durerii. Le spuseseam slujnicelor mele că-mi doream să-i atrag atenția lui Maxon. Ceea ce nu le spuseseam era că rochia asta avea să ajungă pe podea destul de curând, cu puțin noroc.

— Doriți să rămânem până când ajunge? a întrebat Lucy, debordând de entuziasm.

— Nu, ajutați-mă doar să trag la loc fermoarul. Trebuie să mă gândesc la niște lucruri, am răspuns, ridicându-mă ca ele să mă poată ajuta.

Mary a apucat fermoarul.

— Domnișoară, trageți aer în piept.

M-am conformat, iar în clipa în care rochia m-a strâns din nou, m-am gândit la un soldat care se duce la război. Chiar dacă armura era diferită, ideea era aceeași.

În această seară, urma să cuceresc un bărbat.